

[Leif Hermann]

lem borger og politi, at politiet ikke på nogen måde kan mistænkes for at være dem, der sinker eller i sidste ende sidder og tager stilling til deres egne klager.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Hr. Leif Hermann havde svært ved at se linjen i venstres holdning til dette her. Jeg synes, der går en udmærket linje fra det, Ib Thyregod sagde i 1960'erne, til det, Nathalie Lind sagde i 1979, og jeg citerer fra bemærkningerne til lovforslaget, side 5:

»Som følge af den rejste kritik må overvejelserne især koncentreres om en ændret sammensætning af lokalnævn ved klagebehandlingen.«

Jeg synes, SF og VS gør for lidt ud af den ændring, som skete i 1980-81 ved, at politiets repræsentanter fik frataget deres stemmeret – at man altså reducerer ændringen for meget. Jeg ser en udmærket sammenhæng i det, for når vi taler kritisk om princippet om selv-dømme, ligger der i ordet dømme, at man dømmer sig selv, og den dom, man kan fælde over sig selv, kan finde udtryk ved en stemmeafgivning. Kvintessensen af en domfældelse kommer vel frem, når der stemmes om konklusionen.

Så kan man derudover spørge, om det også er forkert, at politiet er med ved indsamlingen af facts og ved behandlingen, der går forud for denne afgørelse. Dertil føjede jeg så yderligere, at jeg egentlig et godt stykke af vejen var enig i det, som hr. Hagen Hagensen har sagt om det foreliggende lovforslag, nemlig at der for mig at se er nogle mærkelige kortslutninger i de funktioner, som politiombudsmanden og hele den institution, som her er foreslået, skulle have tillagt.

Nu håber jeg, at hr. Leif Hermann har fået øjnene op for kontinuiteten i vores synspunkt.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Bjørn Elmquist, at det altså ikke er så frygtelig interessant at koncentrere sig om en afstemningsprocedure i et lokalnævn, der faktisk aldrig foretager afstemninger.

Det afgørende er, at man har et princip om selvdømme, som en venstrepolitiker, da man lavede disse regler i sin tid i slutningen af 1960'erne, selv lagde op til at man ikke skulle have, med det resultat, at man i betænkningen faktisk heller ikke fra politiets side ønskede at have regler, der var baseret på sådanne principper. Det er det, jeg spørger hr. Bjørn Elmquist om: vil hr. Bjørn Elmquist være med til, at det er dette princip, der bliver gennemgående, når vi på et eller andet tidspunkt i retsudvalget skal til at ændre reglerne?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

I mit første indlæg sagde jeg, at så snart vi havde den redegørelse, som justitsministeren har talt om, svarene på rundspørget, ville vi i retsudvalget være med til at tage stilling til, hvad det måtte føre til af ændringer.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg ved ikke, om hr. Bjørn Elmquist bemærkede det, men jeg talte faktisk om et princip, der skulle lægges til grund for ændringerne. Det er oplagt, at de undersøgelser, som justitsministeren vil foranledige foretaget i politikredsene, naturligvis kan komme til at spille en rolle for udformningen af forslaget, men vel næppe for forslagets principper. Valget af principper er vel et spørgsmål om et politisk valg. Det er derfor, jeg gerne vil stille spørgsmålet til hr. Bjørn Elmquist én gang til: vil hr. Bjørn Elmquist lægge de principper, som højesteretssagfører Ib Thyregod i 1966 fremkom med, til grund for det arbejde, der skal gøres i retsudvalget, når vi skal ændre reglerne?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Selvfølger vil vi følge de principper, vi har hyldet hele tiden, men den konkrete udformning, rammerne inden for hvilke princippet skal udmøntes, kan og vil jeg ikke tage stilling til nu. Det er muligt, at det, vi har i øjeblikket, viser sig at være udmærket, når vi har fået svarene på det rundspørge, som vi har talt om.